Коли, схвильований любов'ю запальною,
Схилившися навколішки перед тобою,
Дивився на тебе я і думав: ти моя, —
Ти знаєш, чи бажав, кохана, слави я;
Ти знаєш: вдалині від світу гомінкого,
Нудьгуючи ім'ям поета навісного,
Натомлений від бур, байдужий до хули,
Я не зважав на гук докучної хвали.
Хіба могли мене дійнять слова суворі,
Коли, з палким чуттям в закоханому зорі,
Поклавши на чоло долоню, ти мені
Шептала: о, скажи, кохаєш ти, чи ні?
А іншу, як мене, скажи, любить не будеш?
Ніколи, друже мій, мене ти не забудеш?
Я ж, заворожений тобою, лиш мовчав,
І, втіхи сповнений до краю, я вважав,
Що вже майбутнього нема, що день розлуки
Не прийде більш повік... І що ж бо? Сльози, муки,
Брехня і зрада, все — на голову мою
Обрушилося вмить... Що я, де я? Стою,
Мов путник, вражений грозою у пустині,
І все затьмилося переді мною! Нині
До краю пройнятий бажанням я новим:
Бажаю слави я, щоб іменем моїм
Твій слух був вражений всечасно, щоб ти мною
Кругом оточена була, і щоб луною
Про мене все навкруг звучало вдалині,
Щоб, гомін чуючи про мене, в тишині
Ти пам'ятала скрізь мої сумні благання
В саду, у млі нічній, в хвилину розставання.

1825